

Mál nr. 191/2014
M og
V vegna slysaftryggingar launþega.

Starfsmaður datt niður stiga á vinnustað og slasaðist þ. 17.11.2010.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 23.6.2014 ásamt fylgiskjölum 1-16
2. Bréf V dags. 26.júní 2014.

Málsatvik.

M var að fara niður stiga á vinnustað sínum þann 17.11. 2010 og féll um dót í stiganum og varð fyrir líkamstjóni. Ágreiningur í málinu varðar það hvort slys M hafi verið tilkynnt innan ársfrests sbr. 1. mgr. 124. gr.laga um vátryggingasamninga nr. 30/2004 eða ekki. Slys M var tilkynnt V þ.13.2.2014. Af hálfu M er því haldið fram að M hafi ekki verið kunnar varanlegar afleiðingar slyssins fyrr en síðla árs 2013 þegar sjúkraþjálfun hafi ekki borið árangur. Þá vísar M til þess að ársfresturinn sbr. 124.gr. laga um vátryggingasamninga hafi ekki byrjað að líða fyrr en við skoðun læknis þ. 11.11.2013. Loks vísar M til dóms Hæstaréttar í málinu 7/2009. V hafnar bótaskyldu og telur að M hafi mátt gera sér grein fyrir varanlegum afleiðingum slyssins eftir að hafa farið í tvær aðgerðir vegna slyssins þ.13.3.2012. V telur dóm Hæstaréttar í máli 7/2009 ekki hafa fordæmisgildi varðandi þetta mál. V telur að þegar M kom í læknisskoðun þ.11.9.2013 hafi ástand M verið stöðugt um nokkurt skeið og skoðun M í umrætt sinn hafi verið vegna annarra áverka og M því ekki leitað til læknis vegna slyssins um 18 mánaða skeið og því fullkomlega órökrétt að M hafi ekki gert sér grein fyrir varanlegum afleiðingum þess fyrr en þ. 11.9.2013.

Álit.

Af gögnum málsins verður ekki annað séð en að tilkynning hafi verið send til V eftir að ársfresturinn skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingasamninga var liðinn þar sem M mátti gera sér grein fyrir varanlegum afleiðingum slyssins í síðasta lagi á árinu 2012 sem er meira en ári áður en tilkynningin var send til V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysaaftryggingu launþega hjá V.

Reykjavík 12.8.2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.